

Keyboarding

ตอนที่ 6

หลักการสอนแป้นอักษรในวิชา Keyboarding (ต่อ)

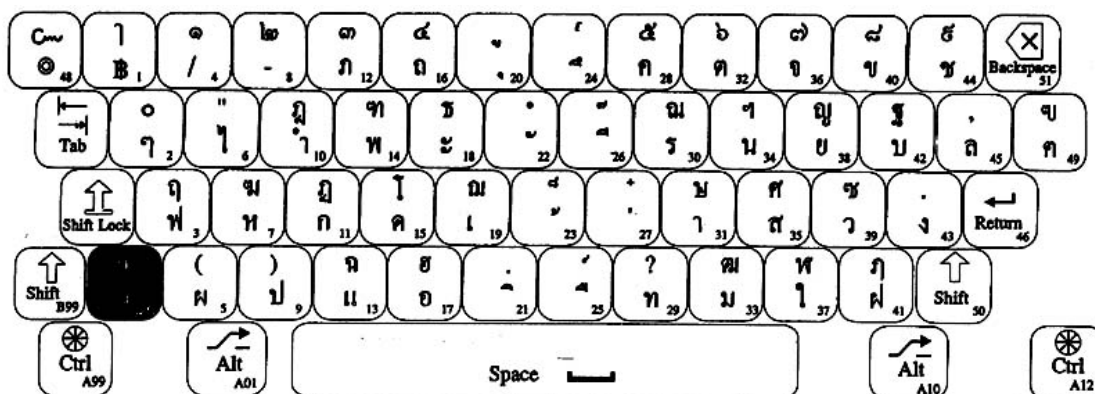
โดย สมบูรณ์ แซ่เจ็ง
วิทยาลัยเทคนิคราชบุรี

หลักการสอนแป้นอักษรภาษาไทย

การสอนแป้นอักษรภาษาไทย หมายถึงขั้นตอนหรือกระบวนการในการนำเสนอแป้นอักษรไทย เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการบังคับแป้นอักษรนั้น ๆ ให้เกิดความชำนาญ เพื่อให้สามารถพิมพ์สัมผัส (Touch Typing) ได้อย่างถูกต้องวิธี มีความรวดเร็วและแม่นยำ

ถึงแม้ว่าเราจะมีการสอนวิชาพิมพ์ดีดภาษาไทยมาเกือบศตวรรษแล้วก็ตาม แต่งานวิจัยเกี่ยวกับหลักการ หรือวิธีการสอนแป้นอักษร ยังมีน้อยมากหรือเกือบจะไม่มีเลยก็ได้ การสอนส่วนใหญ่ จึงยังใช้รูปแบบวิธีสอนของต่างประเทศ ซึ่งวิธีสอนที่นิยมใช้กันมาก เห็นจะเป็นวิธีสอนแป้นอักษรแบบผสม (Skip Around Method) ซึ่งเป็นวิธีที่ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพมากวิธีหนึ่ง

หลักการสอนแป้นอักษรภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบผสม (Skip Around Method) บนแป้นพิมพ์มาตรฐานภาษาไทย (แบบเกษมณี) มีดังนี้

แผนภูมิแป้นอักษรไทยมาตรฐาน มอก. (แบบเกษมณี)

1. ให้สอนแป้นเหย้า (Home Row) ให้ครบก่อน คือแป้นอักษร ฟ ห ก ด ' ำ ส ว โดยการวางนิ้วดังนี้ นิ้วก้อยซ้ายวางที่อักษร ฟ นิ้วนางซ้ายที่อักษร ห นิ้วกลางซ้ายที่อักษร ก นิ้วชี้ซ้ายที่ ด นิ้วชี้ขวาที่ ไม้เอก นิ้วกลางขวาที่สระอา นิ้วนางขวาที่ ส และนิ้วก้อยขวาที่ ว แล้วให้ฝึกเคาะแป้น

อักษร โดยการผสมอักษรเป็นชุด ๆ ละ 2 หรือ 3 ตัว เช่น ดา ดา ดาด กา กา กาด สก สก สกส
หา หา หาห ก่า ก่า หา หา หาว เป็นต้น และขณะที่กำลังเคาะเป็นอักษร ก็ต้องให้ผู้เรียนเปล่ง
เสียงตัวอักษร ที่กำลังเคาะไปพร้อมกัน เพื่อสร้างจังหวะและเสริมความมั่นใจในการเคาะ ซึ่งการ
ฝึกในระยะแรก ๆ อาจผสมเป็นคำที่มีความหมายไม่ได้มากนัก เนื่องจากมีอักษรน้อยตัว แต่ให้
คำนึงถึงการผสมอักษร โดยการสลับมือ และสลับนิ้ว เคาะเป็นชุด ๆ ชุดละหลาย ๆ ครั้ง จนกว่า
จะเห็นว่าผู้เรียนสามารถเคาะเป็นอักษรได้คล่องแคล่ว และจำเป็นได้ดีขึ้น จึงค่อยสอนขั้นต่อไป

2. เมื่อฝึกพิมพ์แป้นเหย้าได้ครบและชำนาญดีแล้ว ก็เริ่มฝึกอักษรแถวอื่น ๆ แต่จะต้อง
ยึดแป้นเหย้า เป็นหลักไว้เสมอ นั่นคือจะต้องวางนิ้วไว้บนแป้นเหย้า ตามตำแหน่งที่ถูกต้องตลอด
เวลา แล้วสับนิ้วจากแป้นเหย้า ไปยังแป้นอักษรแถวอื่น เมื่อเคาะแป้นอักษรนั้นแล้ว จะต้องชักนิ้ว
กลับสู่แป้นเหย้าเสมอ

3. หลักการสอนแป้นอักษรแถวอื่นนั้น ให้สอนส่วนที่เป็นพยัญชนะและสระให้หมดก่อน
ส่วนตัวเลขและเครื่องหมายพิเศษอื่น ๆ ควรสอนภายหลัง ทั้งนี้ไม่มีกฎตายตัวว่า จะต้องสอนเป็น
ใดก่อนหลัง ผู้สอนอาจสอนอักษรแถวที่ 3 สลับกับแถวที่ 1 หรือสอนอักษรที่ใช้นิ้วชี้แข็งแรงผสม
กับนิ้วที่อ่อนแอ แต่ควรให้มีการสลับนิ้วและมือ และจะต้องใช้แป้นเหย้าเป็นจุดเริ่มต้นก่อนเสมอ
ในระยะแรก เช่น การสอนอักษร ร ก็อาจให้ฝึกพิมพ์ดังนี้ โดยให้ผู้เรียนลองสับนิ้วชี้ขวาจากแป้น
สระอา ไปยังแป้นอักษร ร เมื่อผู้เรียนมั่นใจแล้ว ก็ให้ฝึกเคาะเป็นคำ เช่น การ การ หาร หาร วาร
วาร เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการนำโดยแป้นเหย้าไปสู่อักษร ร หรือการสอนแป้นสระโอะไม่มลาย ซึ่ง
ต้องเคาะด้วยนิ้วนางซ้ายซ้าย ก็ต้องให้ผู้เรียนลองสับนิ้วนางซ้าย จากแป้นเหย้า ห ไปที่แป้น สระโอะ
หลาย ๆ ครั้งจนมั่นใจ แล้วก็ให้ฝึกเคาะผสมคำ เช่น โส โส โสว โสว เป็นต้น

4. ในการผสมคำนั้น ผู้สอนควรพยายามให้ผู้เรียนฝึกพิมพ์เป็นคำที่มีความหมาย
(Meaningful Word) ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียน จดจำแป้นอักษรได้ดีกว่าการ
พิมพ์คำที่อ่านไม่ออก หรือคำที่ไม่มี ความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของผู้เขียน ที่พบว่า การ
ฝึกพิมพ์จากแบบฝึกหัดที่มีความหมาย จะช่วยให้ผู้เรียนพิมพ์ได้แม่นยำกว่า การฝึกพิมพ์ด้วย
แบบฝึกหัดที่ไม่มี ความหมาย อย่างมีนัยสำคัญ

5. สำหรับการพิมพ์อักษรบน อันหมายถึงอักษรที่จะต้องกดแป้น Shift ค้างไว้ด้วยในขณะที่
พิมพ์ ในแป้นพิมพ์ภาษาไทยนั้น จะต่างกับภาษาอังกฤษตรงที่ว่า แป้นพิมพ์ภาษาอังกฤษ ตัว
อักษรล่างและบน เป็นอักษรตัวเดียวกัน ต่างกันที่แป้นตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่เท่านั้น ส่วน
อักษรล่างและบนของภาษาไทยนั้น จะเป็นตัวอักษรคนละตัว ทั้งนี้เพราะภาษาไทยมีจำนวน
พยัญชนะมากกว่าภาษาอังกฤษนั่นเอง แต่วิธีการฝึกพิมพ์มิได้แตกต่างกัน เมื่อจะให้ผู้เรียนฝึก
พิมพ์อักษรบนตัวใด เช่นตัวอักษร ญ ซึ่งต้องเคาะด้วยนิ้วก้อยขวา ก็ต้องลองให้ผู้เรียนสับนิ้วก้อย
ขวาจากแป้นอักษร ว ไปยังแป้นอักษร ญ ในขณะเดียวกัน ก็ต้องบอกให้ผู้เรียนก้าวนิ้วก้อยซ้าย ไป

กดแป้น Shift ค้างเอาไว้ ก่อนที่จะเคาะแป้นอักษร ญ จนกว่าจะเคาะแป้นอักษร ญ เสร็จ จึงค่อยปล่อยแป้น Shift ที่หลัง เมื่อผู้เรียนมั่นใจในการก้าวนี้แล้ว จึงให้ฝึกพิมพ์ผสมคำ เช่น กาญ กาญหาญ หาญ เป็นต้น

6. สำหรับจำนวนตัวอักษร ที่จะให้ผู้เรียนฝึกพิมพ์ในแต่ละคาบนั้น Russon และ Wanous (1973) ได้เสนอแนะไว้ว่า ควรให้ฝึกพิมพ์คาบเรียนละ 2 - 4 ตัวอักษร และควรจัดให้มี แบบฝึกพิมพ์ทบทวน (Review Lesson) ซึ่งเป็นแบบฝึกพิมพ์ที่ประมวลอักษรที่เรียนมาแล้ว เพื่อเป็นการทบทวนทักษะของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนอาจจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกพิมพ์ทบทวน 1 คาบ หลังจากเรียนรู้แป้นอักษรใหม่ 4 คาบ หรือจะให้มีการพิมพ์ทบทวนทุก ๆ คาบที่เรียนก็ได้ ขึ้นอยู่กับข้อจำกัดของเวลา ขณะเดียวกันผู้สอนจะต้องมีแบบฝึกหัด ให้ผู้เรียนได้ฝึกพิมพ์ซ้อมมือ (Warm Up) ในต้นชั่วโมงของทุกคาบเรียนเสมอ เพื่อเป็นการอุ่นเครื่องก่อนจะเรียนรู้แป้นอักษรตัวต่อไป